

Духът и формата на тие деветъ стиха сж Ботйовски и само той може да бжде тѣхниятъ авторъ. Но че „завѣтнитѣ думи“, за които говори поета, не сж сжщитѣ, каквито той казѣ въ Калоферъ — въ това имаме основание да се съмняваме. Ботйовъ нѣмаше дарбата да лѣже. Горнитѣ редове го издаватъ такъвъ, какъвто си е: темпераментъ впечатлителенъ, буенъ и откритъ...

VII.

Но нѣколко криминални прѣстѣпления, които били продължение отъ първия заговоръ, направенъ съ Желю въ Браила, и като изпълнение на завѣтнитѣ рѣшения, взети въ Букурещъ съвмѣстно съ Левски, турили вѣнецъ на Исмаилския животъ, създали всички основания у задграничната емиграция, непосвѣтена въ тайнствата на тие прѣстѣпления, да изплѣте некрасивата слава на поета за нощнитѣ обири, за пладнешки кражби, за вулгарно разбойничество съ тъмни личности. Невѣжеството създава отъ факта мистификация.

Казухме, че Ботйовъ успѣлъ да завърже знаменито едно знакомство съ Вороновъ-Бараганъ. Той билъ убитъ, но неговитѣ наслѣдници останали да продължаватъ „занаята“. Тѣ потърсили Ботйова, — той не ги отблъсналъ. Ако сждбата откосила „златния човѣкъ“ — главатарьтъ на бандата, която била обявена за разбойническа, Ботйовъ ще използва силитѣ на Вороновитѣ хора, които сж изпекли занаята отъ първомайстора, взели сж практика отъ човѣкъ „съ исторически заслуги“. Както забѣлѣжихме, Вороновъ не е билъ такъвъ вулгаренъ разбойникъ, за какъвто го третиралъ закона: той билъ човѣкъ съ извѣстна интелигентность, и като заклѣтъ врагъ на частната собственость, която може би, по-рано отъ Прудона обявилъ за кражба — тръгналъ чрѣзъ кражбитѣ да прави добро. Види се, Вороновъ инстинктивно съзнавалъ, че и